

az is lehet, hogy ez a gonosz, aki becsukta őket, nem is mutatkozik Zsuzsa asszony előtt, ez hát nem is tudja, hogy itt bajba került valaki.

Össze-vissza töprengett Imre ilyen módon százféleképen. Amit az egyik pillanatban gondolt, annak a másik pillanatban az ellenkezőjét gondolta: amit egy percig elhitt, azt a másikban megint nem hitte. Hol azt tartotta bizonyosnak, hogy ez a fehér szakálás szörnyeteg csakugyan a kísértet, akiről a faluban beszélnek, hol meg arra gondolt, hogy fényes nappal még a mesében sem járnak kísértetek, a mama pedig mindig nevet és boszankodik, ha effélékről van szó, pedig hát ő is csak tud valamit.

De már akárhogy volt a dolog, a főkérdés mégis csak az maradt: kiszabadulnak-e innen valaha? Visszatér-e kegyetlen ellenségek? Halálra akarja-e őket éheztetni, vagy valami más szörnyű büntetésen gondolkodik, s az talán még rettenetesebb lesz, mint ha itt csöndesen hagyja őket elpusztulni!? Mondhatom, szegény Imrének az állapota egy csöppet sem volt irigylésre méltó. Még jó, hogy Palika mihamar elaludt. De majd ha fölébred? Akkor nehéz lesz kitalálni valamit, amivel újra biztathassa, megnyugtassa.

Lassan-lassan Imre is bele fáradt, bele kábult a sok szomorú gondolatba. Belátta, hogy hiába töri a fejét, itt elfogyott végkép az ő tudománya. Nem tehet egyebet, mint hogy vár és megnyugszik a Gondviselés akaratában. Szinte akaratlanul megölelte Palikát, mintha bocsánatot kérne tőle, hogy ilyen bajba

rántotta, aztán halkán imádkozott és maga is végig nyújtózott a földön, s bágyadtan, kimerülten elaludt. Még álmában is ijesztő képek üldözték és fölföriadt, nem tudva, álom-e vagy valóság, amit lát. Azt nem vette észre, mikor az ajtó halkán fölnyílt s egy szelid képű öreg nő pillantott be, végig nézett rajtuk s ezt suttogta:

— Alusznak . . . annál jobb . . . Azt hiszem, nem lesz kedvök több ilyen kalandra . . . és másnak sem, ha elmesélik, mi történt velök.

Kevéssel később Imre ismét fölriadt álmából, s hogy fölnyitotta pilláit, megint nem tudta: ébren van-e vagy álmodik. Dörzsölte a homlokát, tapogatta magát, behunyta meg újra kinyitotta a szemét.

— Furcsa! . . . valósággal azt hiszem, hogy nem alszom . . . pedig nyitva látom az ajtót! . . . világosságot látok . . .

Fölugrott és az ajtóhoz sietett, hogy meggyőződjék, nem káprázik-e a szeme. Nem, az ajtó valósággal nyitva volt, kimehetett a nagy szobába, ott az ablak is éppen úgy nyitva volt, amint ők hagyták, fényes napsugár ragyogott be rajta. Csodálatos volt. Imre nem értette, miképen történt ez, ki volt a megszabadítójuk: de most nem is törte rajta a fejét. Sietett vissza Palikához.

— Kelj föl, Palika! Szaporán!

Palika fölugrott. Ő egészen természetesnek találta, hogy az ajtó nyitva van és kimehetnek. Az ő feje nem volt tele annyi nagy és nehéz gondolattal, mint Imrének a feje. Hanem ezt a mulatságot mégis már megelégette.

— Menjünk haza, mondá. Nincs itt semmi érdekes, kár volt ennyit fáradni.

Imre nem tagadhatta, hogy bizony semmi különös fölfedezés sem jutalmazta fáradságukat. Egyelőre pedig maga is meglehetősen kívánczozott haza erről a kisértetes helyről. Kimásztak tehát az ablakon végig a fán, és szerencsésen lejutottak a földre. Ottaztán futvást futottak és meg sem álltak hazáig.

Még nem volt nagyon későn, de ottthon már megreggeliztek. Kissé csodálkoztak ugyan, hogy a fiuk elmaradtak a reggeliről, de nem igen aggódtak miattuk, mert azt hitték, hogy korán reggel valami játékba fogtak. A mama tehát kissé megdorgálta őket, de aztán kiadta a reggelijöket, ők pedig ugyancsak jóízűen fogyasztották el a nagy séta után.

A reggeli, az nagyon izlett Imrének, de azért mégis egész nap igen kedvetlen volt. Mert akárhogy szépítette, csürtecsavarta maga előtt a dolgot, mégis csak az volt a vége, hogy biz ő bele sült ebbe a kalandjába. Most, mikor itthon volt a maga hajlékában, ahol olyan rendes, biztos és bátorságos volt minden, kételkedni kezdett, hogy hát igazán valami csodálatos dolog volt-e az, amitől úgy megrettent ott abban az elátkozott házban? Ha elmondaná itthon valakinek, bizonyosan nagyot nevetnének rajta. Azt mondanák, hogy ha látott is valami fehér szakálu öreg embert, hát aztán? Fehér szakálu öreg ember sok van a világon és az emberek nem ijedeznek, ha látják.

És ha azt mondaná, hogy ott abban az elátkozott házban nem olyan közön-

séges öreg ember van, akkor még nagyobbat nevetnének rajta. No, a mamának és néninek még csak említeni sem szabad effélét, mert ezek már nem is nevetnek, hanem boszankodnak, ha ilyenmit hallanak, és kereken azt mondják, hogy együgyü ember, aki ilyenekben hisz. De még a vén Mihály is gunyosan mosolyog. És az igazat megvallva, nem is igen tudná megmondani, mi csodálatost látott azon a fehér szakálu öreg emberen. Alacsony, formátlan öreg emberke volt, nem is követett el semmi boszorkányságot, mind össze rájuk csukta az ajtót. Ez pedig nem valami boszorkányos mesterség; akárki meg tudja tenni. Ha ő meg Palika vitézül szembe szállnak, ketten talán még meg is birkóztak volna azzal a kicsi öreg emberrel. Csak-hogy persze nem lett volna szabad megijedni.

(Folytatása következik.)

A KIS VADÓCZ.

(Képpel a 184. lapon.)

MI AZ, cziczám, kis Mariskám?
Mért nem akarsz szemre jönni?
Mért nem akarsz a rég látott
Pali bácsinak köszönni?

*Oly jó szívvél közeledik,
Örvendve nyújt kezet néked —
S te huzódol! . . . Így fogadni
Illik-é rokon vendéget?*

*S most előre, te vadócza,
Hamar parolút és pácsit!
S aztán szorososan öleld meg
Azt a kedves Pali bácsit!*

HAZA FELE.

NYUGOVÓRA száll a nap az izzó forró sivatagon, ott a meleg Egyiptomban s Ibrahim, a deli arab legény haza felé tart hűséges jószágával, az ő jó szamarával. Felülhetne a hátára, de nem teszi. Futott, gyalogolt egész nap mellette, de birja még tovább is, a szegény csacsi pedig elég terhet hordozott reggeltől estig.

És amott jön szemben a kis Szelim. No, az bizonyosan azért siet oly nagyon, hogy legalább egy kis darabon számárháton nyargalhassam. Amint hozzájok

ér, nem is kérdi, csak kapaszkodik föl a nyeregbe. Ibrahim pedig engedi. Tudja magáról, hogy neki is nagy öröme telt benne, mikor még olyan kis legény volt.

— Nem bánom, ülj rá, de csak lassan menjünk, mert a jó állat nagyon megszolgált a mai napot.

— Igazán? Ez már szerencse! Akkor hát volt kereseted?

— Volt ám, nem töltöttük hiába a napot. Alig álltunk meg reggel a nagy *han* (vendéglő) előtt, ahová azok a sápadt európai emberek szállnak, azonnal jött egy gazdag fehér ur és kérdezte, el tudom-e vezetni a gulákhöz? Persze, hogy el! Föl is ült mindjárt a csacsira és szépen kirándultunk.

— Jaj Ibrahim, te neked ugyancsak meleged lehetett ezen a mai forró napon, amint a csacsi mellett gyalogoltál.

— No, hűvös éppen nem volt, de hát azért nap, hogy melegen süssön. Birja az, akinek igazi arab vére van. Lassanként neked is bele kell már fognod, mert én maholnap katonának megyek és rád hagyom a csacsit, ezzel kell eltartanod öreg szüleinket.

— Meg is teszem, csak találjak mindig jó urakra, akik felfogadnak.

— Mindig találsz, csak jó legyen a hired. Lám, amint engemet megpillantanak, rögtön hívnak, mert sok idegen jár itt ami hires Kairo városunkban, s aki egyszer az én csacsimon kirándult, szívesen ajánlja másnak, mert tudja, hogy én nem engedem, hogy baja essék. Kivezetem a sivatagba és pontosan haza hozom, minden baj és kellemetlenség elől megvédem.

— Olyan leszek én is, akkor majd megbiznak bennem is.

— Kétségkívül. És akkor te is minden este jó keresettel térsz haza s öreg apánk nem fog szükségét szenvedni. Jó kézben a hű csacsi mindnyájunknak megkeresi a kenyerünket. Ot is meg köll

tehát becsülnöd és hiába nem szabad fárasztanod.

— De nem ám! Inkább mindjárt le is szállok róla. Hiszen szegény fáradt, én pedig csak mulatni akarok. Inkább szaladok előre haza és készítek neki jó abrakot, hogy majd holnap is jó erőben legyen és megkeresse a kenyerünket.

A TÉPETT KÖNYV.

(Képpel a 185. lapon.)

EJNYE Vicza!

Mit forgatod össze-vissza,

S veszed könnyen

Az én drága képes könyvem?

Egyik másik levele

Már pecséttel van tele!

Nem kócz ez vagy kender!

Nézze meg az ember!...

Hoczi csak apró kezed,

Majd a körmödre verek!

*

Szegény Vicza!

Bizony ártatlanul szidja

Asszonykája Ilonka —

Mert maga az, ki a könyvet,

Melyet papa az öszön vett,

Ilyenkép szétrombolta.

Hallgass e bölcs oktatásra:

A magad hibáját sohase told másra.

KÉPREJTVÉNY.

A GYÜLÖLT CZÖLÖP.

— Beszélyke. —

TAVASZODIK, melegedik az idő, vége a csuszkálásnak, számkázásnak, hólapdával sem játszunk többé. No, elég is volt abból annyi, most már ideje,

hogy kissé szétnézzek a környéken, úgy van-e még minden, mint tavaly.

És fejébe csapván a kalapját, neki indult Gabi egy kis tavaszi sétának. Amint a kapu elé ért, szinte zavarba jutott, merre is induljon? Sokfelé tudott ő jó sétát. Mehetett az erdő felé... de nem, ott még nincsen semmi... még kopaszok a fák, a madarak sem jöttek meg, ott még nincs mulatság. Mehetett ki a szántó-földekre, ahol a vetés zöldel... de nem!... ott sincsen semmi érdekes. Legjobb lesz, ha a völgybe megy el, a mezőségre, a patak felé. Ugy is beszéltek, hogy gyönyörűen megáradt, olyan mint egy nagy folyó... Az igaz, hogy ott a szomszéd gazda földjére jut, aki mindig riogatja az embereket, hogy nem szabad ott járni... de most talán nem lesz ott.

— Csak azért is oda megyek!

Természetes, hogy ha az ember elszánja magát, hogy »csak azért is«, hát meg

is teszi. Gabi is megtette, annál könnyebben, mert látta, hogy a szomszéd gazda ott foglalatoskodik az udvaron.

— No, ettől nem köll tartani. Attól a czölpötől pedig nem félek, ha még ott van is. De remélem, kidöntötte a tél, zivatar, hát azt is mondhatom, hogy most már szabad ott a járás.

Nem bizony, a téli vihar nem döntötte ki. Egy hosszú, mélyedékes helyen mesgye volt végig ásva és a közepén magas erős czölöp állt, a tetején keresztbe rá szögezett karral, melyre nagy betűkkel volt rápingálva:

»Tilos.«

— Ejnye haszontalan tilalomfája! Hát még most is itt állsz? No megállj!

A tilalomfa bizony nem is szaladt el, pedig nem valami kellemes mulatság várt rá. Mert Gabi fölkapott egy nagy követ és jól czélozva, rádobta.

— Nesze! És még egy! No még egy! Legalább kitöltöm rajtad a boszumat.

Csak úgy koppant a tilalomfa két karja; majdhogy le nem tört, amit Gabi legjobban szeretett volna. Ha sokáig folytatja az ostromot, talán sikerül is, de egyelőre beérte ennyivel és odább állt, mert úgy érezte, hogy nagyon nedves itt a föld. Eddig nem is vette észre, hogy valami víz szivárog itt végig a mélyedésen. Amott a tulsó emelkedésen kellemesebb lesz a séta.

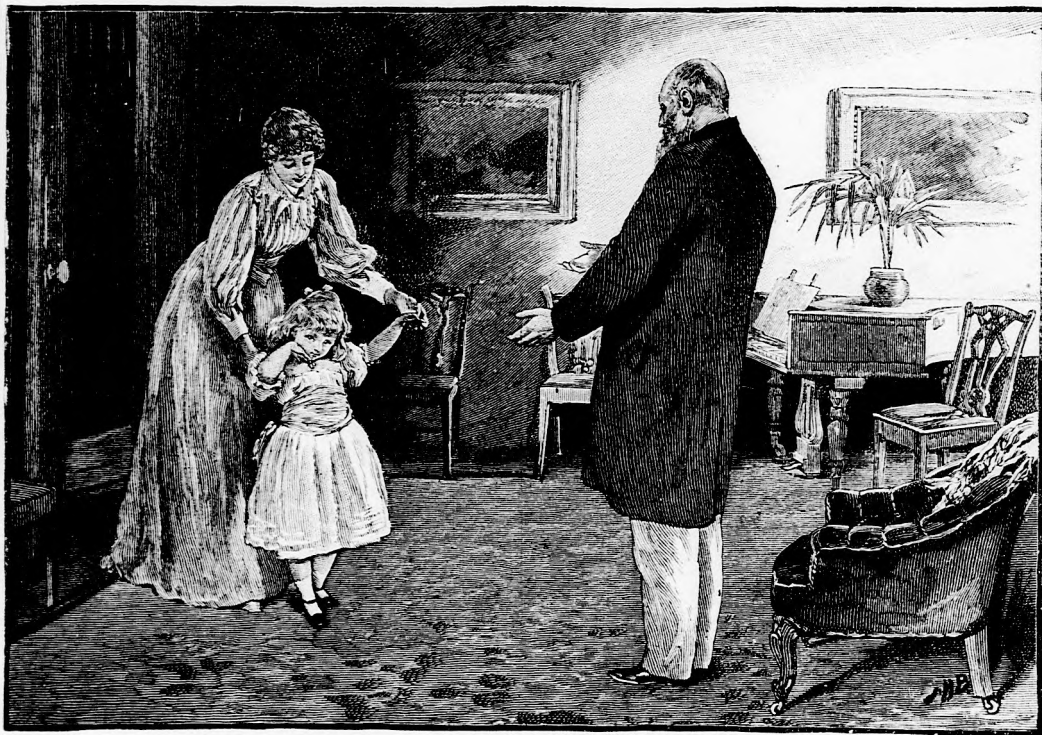
Fütyörészve sétált fölfelé; de amint följutott, szinte meghökkenve nézett körül. Egész kis tengert látott maga előtt. Éppen ekkor áradt ki javában a patak; meg sem lehetett volna mondani, hol van az igazi medre. Ekkora vizet Gabi még

soha sem ért s jó ideig esodálkozva bámulta. Csakhogy bámulásában is észrevette végre, hogy a víz nagy gyorsasággal közeledik hozzája, mindjárt ellepi azt a kis emelkedést.

— No, innen jobb lesz haza menni, gondolá Gabi.

Megfordult. De ekkor hökkent csak meg igazán! Nem is volt az tréfa, amit látott. Egy kis sziget volt, ahol állt. köröskörül csupa víz. Amerre jött. a tilalomfa táján már szintén hatalmas folyam hömpölygött.

A vitézség nagyon szép dolog, de ba-

A KIS VADÓCZ. (Lásd a 180. lapon.)

jos vitéznek lenni nagy víz közepén annak, aki nem tud uszni. Gabi pedig nem tudott. De már azt végig birta gondolni, hogy ha ott marad, ahol van, az áradás elérheti és akkor menthetetlenül bele vész.

Menekülni kell, az bizonyos. De merre?

Legjobban emlékezett arra az irányra, amelyből jött. Ott áll az a haszontalan tilalomfa, még magasan mered ki a vízből, ott talán még nem nagyon mély az ár, keresztül lehet gázolni. Ha nedves lesz is, az már nem számít ilyen nagy bajban.

Elszántan neki indult tehát a víznek. Hanem az elszántsága igen gyorsan fogyott, a víz pedig ép oly gyorsan emelkedett. Alig pár lépés mulva már köté-

sig volt vízben, aztán vállig, majd nyakig és már-már nem birt megállni, sodorta az ár. De éppen, amint halálos rémületében már majd elmerült, utjába akadt

A TÉPETT KÖNYV. (Lásd a 182. lapon.)

a tilalomfa s göresösen bele kapaszkodott. Kétségbe esett erőfeszítéssel kapaszkodott fel a vastag czölöpön. Fára mászni jól tudott s addig-addig erőlködött, míg föl-

jutott a tilalomfa karjáiig. Itt aztán félig-meddig kényelmesebben helyezkedhetett el s megpihenhetett. De most már mi lesz tovább? Ott ül a tenger viz

közepett egy puszta czölöpön. Kialtozott ugyan, de maga is belátta, hogy hiába. Nem járt itt közel senki. Bizonyosan baj van ott a faluban is, a víz elárasztotta a házakat, van ott az embereknek elég dolguk, nem indulnak sétálni az árvízbe.

Nehéz aggodalmak közt kuporgott Gabi a czölöp tetejében. Arra nem is gondolhatott, hogy menekülni próbáljon. Láttá, hogy mióta fölkapaszkodott, még nőtt a víz, mert abból a tulsó emelkedésből már semmi sem látszik. Már most hogy jut innen haza? Eleinte szinte hálás volt a gyűlölt czölöp iránt, melyen menedéket talált. De mi haszna, ha itt végre is nyomorultan el köll vesznie! Nincs aki megmentse. Nincs mód, hogy kiszabaduljon innen ebből a tengerből.

Azt hitte. Pedig volt. Csakhogy arra bizony nem is gondolhatott volna, ki fogja innen kiszabadítani.

Senki más, mint az a gyűlölt czölöp. Mert csodálatosak a Gondviselés utai.

Amint Gabi ott kuporgott, lassanként azt érezte, hogy inogni kezd az ő mentő czölöpje. Halálos veriték lepte el az arcját.

— Jaj... kimossa a víz... mindjárt kidől... végem van!

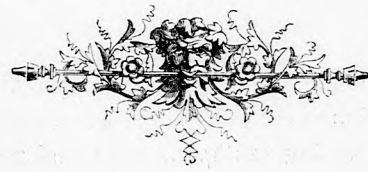
A czölöp csakugyan mindinkább félrehajlott. Gabi tudott annyit, hogy ha a czölöp végére nehezedik a teher, csak annál könnyebben billen félre. Lebocsátkozott tehát a czölöpön egészen a vizig. De hiába, ez sem használt. Egyszerre csak nagyot rándult a czölöp és végigdől a vizen, mely kiszakította a helyéből. Gabi egy percze egészen a víz

alá került s ugyancsak nagyokat kortyantott; de a czölöpöt göresösen átkarolva tartotta s mihamar fölbukkant a víz színére. És ekkor — nagy öröm váltotta fel halálos ijedelmét.

— Nini... hisz ez a nagy czölöp szépen uszik a vizen. Bele fogózva én is vele uszom és el nem merülök... így majd csak eljutok olyan helyre, ahol kigázolhatok.

Amint egy kicsit megnyugodott, már fontolgatni is kezdte, hogy ezt a czölöpöt talán kormányozni is lehet egy kicsit, hogy amarra kifelé usszék, a hol szárazföld látszik. Ez nem ment ugyan olyan gyorsan és könnyen, mint valami jó hajónál, de egy kis próbálgatás után Gabi rájött a nyitjára, hogyan rángassa, irányítsa a czölöpöt. Nem igen hosszú idő multán földet érzett a lába alatt s egy perczel később már kigázolhatott.

— De ezt a czölöpöt nem engedem elyeszni... megdobáltam, gyűlöltem mint valami ellenséget s ő mentett meg! Kivonszolom a szárazra... így ni... és elmondom a szomszéd gazdának, hogy jártam. Ha újra felállítja majd a tilalomfát, én fogom legjobban tisztelni, nem csak azért megmentett, hanem mert emlékeztetni fog, hogy aki oly oktalanul cselekszik, mint én itt az elébb, azt a Gondviselés még egy élettelen fatuskóval is meg tudja szégyeníteni.

VAD LACZI LÓHÁTÓN.

(Képpel a czímlapon.)

LÓRA termett a magyar! hallotta sokszor Vad Laczi, és ez az ősz közmondás nagyon tetszett neki. Mert nem volt annál nagyobb gyönyörűsége, mint ha ló hátán ülhetett. Csak az a nagy baja volt, hogy igen ritkán jutott hozzá ehhez a gyönyörűséghez.

Még ha hozzá jutott is, nem sok köszönet volt benne. Csak akkor ülhetett föl igazi lóra, mikor be volt fogva a szekérbe. Már pedig az igazi paripa nem ilyen, az nem vonszol maga után terhet, hanem büszkén és szabadon nyargal nagy tüzesen a lovasával. Ilyen lovaglás, ez már aztán igazi gyönyörűség lehet!

Elképzelte ezt Laczi, de nem volt módja benne, mignem egy szép napon látogatóba jött a városból egy fiatal rokonuk, a huszárkapitány. Szép tüzes paripán lovagolt be az udvarra s amint leszökkent a lóról, oda szólt egyik cselédnek:

— Jártasd meg egy kicsit a lovamat, nagyon kimelegedett.

A szolga kantáron fogta a lovat és sétáltatta. Laczi pedig nézte és persze, hogy tüstént kész volt a terve.

— Miska te ... majd én sétáltatom a lovat ... addig te pihenhetsz.

Miskának nem volt kifogása, s Vad Laczi a kezébe kapta a kantárt. Alig kapta a kezébe, örvendve kiáltott fel:

— No most már igazán lovagolok is egy kicsit!

A következő pillanatban már fölpatant a ló hátára s diadalmasan nézett szét. A ló pedig lovast érezve a hátán, azonnal futásnak eredt. Majd parancsol a lovas a kantárral, merre köll mennie.

Rángatta is Laczi a kantárt s a ló azonnal tudta, hogy nem igazi lovas ül a hátán. Mert az okos, büszke ló ezt rögtön megérzi. Szilajul kirohant tehát a kapun s vágatott, amerre neki tet-

szett. Eleinte Laczinak is mindegy volt, akármerre mennek; csak akkor kezdett szepegni, mikor a ló letért az utról és árkon-bokron kezdett keresztül ugrani. Most már rángatta Laczi a kantárt, de a ló csak még inkább neki szilajodott s oly vesztül futott, hogy Laczinak sehogy sem tetszett többé a dolog.

— Jaj, mindjárt lebukom! Állj meg már, veszett paripája!

Dehogy állt meg! Csak annál inkább rohant.

— Oh! Már azt sem tudom, hol vagyok! ... egészen idegen tájék ... hogy kerülök-haza?

Azt bizony nem tudta, de a ló tudta a maga utját a városba és egyenesen oda tartott. Nem is kerülgetett a kanyargós uton, hanem futott a mezőkön keresztül torony irányában s amint egy széles árokhoz ért, nagyot szökkent, át is ugrott, de Laczi. — bizony Laczi leröpült a nyeregből s nagyot nyekkenve terült el az árokban. Jó szerencse, hogy víz és iszap volt az árokban, puhára esett, nem tört el se keze, se lába. De fülig sárosan mászott ki a partra.

A ló haza futott; s Laczi is mit tehetett? Sárosan, lucskosan ráfanyarodott a haza menetelre és keserves gyaloglással ment vissza azonaz uton, amelyen sebesen lovagolva jött. Már esteledett, mikor tönkre fáradva haza értés akarta vagy sem, meg kellett vallania, mit művelt.

Másnap a mogyorófa vesszővel volt valami dolga, de erről Laczi nem szeret beszélni, csak tapogatja a nyomát és fogadkozik, hogy inkább nem lovagol, hogy sem olyan lóra üljön, melyet nem biztak rá.

Nem tudom, meddig tartja meg a fogadalmát.

TAVASZ.

OLVAD a hó. Bérczen, völgyön
Játszadoz meleg sugár;
Rügyre, fűszálra, virágra
Aranyos fényt hintve jár.

*Felujul a szép természet
És kitárja belsejét,
Melyről a tél meleg leplét
A tavasz most hajtja szét.*

*Már a bércezől is leolvadt
A télnek tartós hava.
Enyhe, fúrge esti szellő
Illatokat hord tova.*

*Uj levél nő puszta fákon,
A zöld erdők szép szava
Im megújult: ismét hangzik
Fülmile s rigó dala.*

Lila.

AZ URI ROKON.

— Példázat. —

NAGY volt Tapsifülesnek az
öröme, amint ott a kerítés
mentén kémlelődött. Jókora
nyilásra talált, a sűrű rácsozat egyik ruda-
cskája ki volt törve.

— Ej de okosan tette, aki tette!

Az, aki tette nem éppen úgy gondol-
kozott ugyan, mert az Mariska volt, aki
délután pajkosan kapaszkodott a kerítés-
sen addig-addig, míg az egyik vékony
rudacsát el nem törte. Ekkor aztán
boszankodva ment odább.

Tapsifüles azonban örvendett ennek
a résznek, mert így bejuthatott a kertbe.

Már pedig oda bejutni régi kívánsága
volt, amit egy csöppet sem csodálok.
Nagyon nehéz időket élt át szegény
Tapsifüles és minden nyul atyafisága.
Szörnyen hosszú és kemény volt a tél,
sokáig nagy hó borította a földet, alig-
alig lehetett egy kis harapni valót ta-
lálni. Most már elolvadt a hó, de még
kopár volt a mező; ott ugyancsak tar-
tott még tovább is a nagybőjt. De emitt
a kertben alighogy kitavaszkodott, min-
denféle zöldség rögtön hívogatólag intett,
mert a kertész gondos keze alatt jól ki-
telelt. Szép fiatal palántákat is kezdtek
kiültetni. Volt ott a nyuszi számára
lakoma bőven, csak be köllött jutni.

Az igaz, hogy ami ott volt a kertben, azt talán nem éppen az éhes Tapsifüles számára tartogatták. Akárhogy csürjük-csavarjuk, biz az nagyon ugy látszott, hogy Tapsifüles tilosban jár, ha belopózik oda a kertbe.

— Meglehet, meglehet, gondolá ő maga is. De hát ki tehet róla? Élni csak kell! Aki pedig élni akar, annak eleségre van szüksége. Ott keresem, ahol van.

És belopózott a kertbe. Csöndes, kellemes tavaszi éj volt, ezüstös holdvilággal. Könnyen meg lehetett látni, ha ellenség közeledik. Mégis csak óvatosan, lassan lopózott Tapsifüles előre, e mellett azonban gondosan szétnézegetett az után is, hol találná a legjobb csemegét.

Nem messze a kerti háztól jóféle tavalyi káposzta-torzsára akadt és azonnal hozzáfogott a lakomához. Rágta, rágta, rágicsálta, de egyszerre csak meglepetve és gyanakodva kezdett fülelni. Mert olyan furcsa valamit hallott, mintha még egy másik nyul is rágicsálna közel. Pedig hiába nézegetett szét, nem látott senkit.

— Ez már furcsa! Fogadni mertem volna, hogy itt még valami atyámfia van közel.

— Abban nem is tévedsz, felelt valaki. Csakhogy nem egészen közel atyáfiak vagyunk, mert te csak afféle közönséges vad nyul vagy, én pedig uri nyul, aki nem járok lopni.

Nagyot bámult Tapsifüles és még jobban szétnézett. Meg is pillantott végre a kerti ház mellett egy nagy ketreczet s benne egy idegen fajta nyulat, mely egy nagy, pompás édes répán javában rágicsált.

— Ahá, látlak már! Hát te ugyau mit csinálsz ott?

— Vacsorálok, láthatod. Már egyszer vacsoráltam ugyan, de oly bőven kapom, hogy másodszorra sem bírom mind megenni.

— Ejnye, de jó dolgod van! És mit gondolsz, nem fog itt valami ellenség meglepni?

— Engemet nem, mert nekem itt nincs ellenségem, nekem mindenki a kedvemet keresi. Láthatod, hogy külön palotám is van, ide senki sem jöhet be hozzám.

— Jaj te szerencsés ficzko! Mi pedig mennyit szepegünk! Minduntalan jár körülünk hol vadász, hol kutya, hol róka; alig győzünk vigyázni, hogy megmentsük a bundácskánkat.

— Oh ti szegény inségesek, bizony sajnállak. No de éréjtek be azzal is. Nem juthat mindenkinek külön palota.

— Nem ám! Örülünk, ha valami biztos rejteket találunk. De legalább hirt viszek az atyafiságnak, milyen uri rokonra találtam. Azt már persze kérni sem merem, hogy látogass el hozzánk.

— Nem, azt nem teszem. Nem illik afféle vadon helyeken kóborolnom.

Az igazat megvallva, talán bizony szeretett volna egy kis sétára menni Tapsifüles komával, csakhogy nem mehetett, mert a ketrecz be volt csukva. Ezt azonban nem árulta el, Tapsifüles pedig nem ismerte az ilyen portékát. Talán rájött volna a nyitjára, ha tovább maradhat ott. De csakhamar veszedelmes kutyaugatás hallatszott és Tapsifüles sietve odább állt, alighogy köszönni ért rá az uri, boldog atyáfinak.

Kint az erdőben volt nagy ámulás, mikor Tapsifüles elbeszélte tapasztalatait. Nem is volt nyugta az egész atyafiságnak s másnap fényes nappal is oda settenkedtek a kerthez, hogy hát igaz-e? Éppen akkor értek oda, mikor Mariska azzal a nagyuri nyul-atyafival játszott. Rettenetes volt csak látni is, milyen hős és hatalmas volt az a boldog nyul.

— Nézzétek, nézzétek! Kezébe fogja és a mi atyánkfa csöppet sem fél.

— Jaj, én menten elájulnék, ha valaki megfogna!

— Ni, most meg leteszi a földre ... és nem szalad el!

— Nem ám, mert pompás csemegét szór neki.

— Oh, a szerencsés atyafi! Milyen nyomorult boldogtalanok vagyunk mi hozzája képest! Mennyit éhezünk, mennyit kell óvakodnunk, veszedelem elől futnunk! És neki milyen jó dolga van!

Nagyot sohajtottak mindnyájan.

— Bizony jó volna, ha mi is ott lehetnénk a helyében.

E közben Mariska megint megfogta a nyulacskaát és vissza tette a ketreczbe,

aztán gyöngéden megsimogatta. Csakhogy kissé elszomorodottnak látszott a házi nyulacska, s mondott is valamit, de amit a kint leselkedő Tapsifüles nem igen értett:

— No nyulacska, eddig volt, nincs tovább. Holnap megyek vissza az iskolába, így aztán a te időd is letelt, a szakácsné nem fog tovább irgalmazni.

Tapsifüles szerette volna tudni, mit jelent ez, és mikor besötétedett, újra be akart osonni a kertbe, hogy megkérdezze a boldog atyafitól. De nagy bosszúságára a kerítés már meg volt igazítva, nem lehetett bemenni. Se kérdezősködés, se lakomázás a kerti palántákban.

A következő napon mégis újra oda settenkedett, hátha megtudna valamit. Meg is tudott. De szinte a vére is elhült bele, amit látott. A kövér szakácsné éppen akkor lépett oda a ketreczhez és durván megfogta a kényes, boldog nyulat, ki úgy lenézte közönséges vad atyafiait, de most ugyancsak rémülten vergődött. Nem is ok nélkül, mert éles kés volt a szakácsnénál — s egy pillanattal később a büszke, uri nyul-atyafinak vége volt! Levágták, viték be a konyhára megsütni.

Hanyatthomlok futott Tapsifüles haza az erdőcskébe a familiájához.

— Jaj, jaj! Mit láttam! Jaj szegény atyánkfa! Ne irigyeljétek, ne kívánjátok a sorsát! Jól tartották, hogy meghizzék, hogy jó pecsenye legyen belőle. Inkább maradjunk szegények, inkább küzködünk éhezünk, csak legyünk szabadok, nem pedig jól tartott rabok, kiknek élete a gazdájok kegyelmétől függ!

SZÁMTANI REJTVÉNY.

1	1	1	2
2	2	2	2
2	3	3	3
3	4	4	5

Ezek a számok úgy helyezendők el, hogy balról jobbra, fölülről lefelé és rézsutosan összeadva 10-et adjanak.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XL. kötet 10-dik számában közölt névrejtvény megfejtése:

S
k a r
v i l l a
S a l a m o n
n é m e t
b o r
n

Helyesen fejtették meg: Wenckheim Mariska, Szinyey Rózsika, Baranyay Gizella, Leskó Irénke és Piroška, Witz Arthur és Dezső, Moser Ferencz és Miksa, Iró Lajos, Vadas Zoltán, Bernáth testvérek, Biedermann Frida, Tamásy Bálint, Havas Miklós, Subert Elza és Zoltán, Mórocz Jolán, Finitzer Gizella, Sturm Margit, Klein Antonia és Margit, Áts Géza, Mangold Irén, Hirschler Jolán, Kiszaludy Zsuzsó és Sáró, Schosberger L. Gida, Lingauer Mariska és Sándor, Kispál Bálint, Vinceze Alice és Margit, Helischauer Nelli, Váczy Annika, Mailáth László, Gállik testvérek, Roth László és R. (nevedet ird ki egészen különben máskor nem közölhetem F. b.). Seefehlner Emilia és Aranka, Kempfner Margit és Zelma, Glatz Erik, Schlichter testvérek, Kutas Margit, Végh Druzi (Drusus? F. b.), Borsodi Jolán, Cserháti Margit, Jászffy Blanca, Pfeiffer Gyuri, Schulhof Artur, Lányi Rózsika.

G Y Á S Z.

A »Kis Lap« virágzó gyermekkertjéből a halál az ő fagyos kezével egyszerre két bimbót szakított le. Az egyik

PRÓNAY ANDRÁS

aki élete 9-ik évében e hó 3. hoszas szenvedés után mult ki. A másik

MESSER RUDOLF

aki 9 $\frac{1}{2}$ évvel, február hó 25-én sohajta ki lelkét. Csak a minapában vettem levelét s még látom magam előtt azokat a szép nagy betüket. A melyek vetették: a kis ujjacsok meghidegültek örökre. Egyik rokona, ki nekem halálát jelenti, így ír róla a többi között: »Testben megtörve, végső pillanataig is megtartotta ép eszméletét. Utolsó kívánsága, hogy a »Kis Lap« legközelebb megjelenő számát olvashatná, nem teljesülhetett, mert már csütörtök éjjel küzdelem nélkül elköltözött.«

Osztokodjunk hiven két kis halottunk szüleinek, testvéreinek s rokonainak bánatában. Apró sirjaikon virágozzon a szeretet és hü emlékezés.

F. b.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Borsodi Jolánka. A közlendők sorába igattam. — **Kelemen Blanca.** Megrájoztatom. — **Markó János.** Amit te mondasz, az már a betű folytatása, még pedig tetszés szerinti folytatása, míg amott a betűk magukban alkotják a szót. Lám, **Markó János** kedvére találgat. — **Szell Erzsike.** Sikerült. Meg fog jelenni. — **Biedermann Frida.** Az előző neked is szól. — **Lányi Rozika.** Ha Sz. Udvarhelyig nem jutott volna még el a vas toll (pedig alig hihető): valamelyik jó öreg bácsit kérj meg, faragna neked kalamust libatollból, hogy irásodat könnyebben lehessen elolvasni, —

Könyöki Ella. Az első három csak megoldásában van meg a feladat nélkül, a 4. és 5. számú pedig feladaskép a megfejtés nélkül. De majd csak elvergődöm rajtok valamikép. Szívesen üdvözöllek. — **Szinyey Rózsika.** Te is szerencsésen otthon felejtetted a megoldást. Az egészset küldjed be még egyszer. — **Almássy Zsiga.** Paleocapa volt neve annak a híres olasz mérnöknek, akit Széchenyi István gróf vitt le magával a Tisza vidékére. Emlékszobra Velenzében van a Campo San Angelo közelében. — **Andrásfy Alice.** Majd Karácsony felé előszedem. Addig szenderegjen. — **Polgár Juliska.** Kinek nyomán fordítottad magyarra? Ennek a neve fontosabb előttem, mint azé, aki magyarba átültette. A betűrejtvénynek sorát ejtem. — **Tamásy Bálint.** Az olyan levél, melyre nem jelent meg válasz, nem jutott kezemhez. — **Weisz Ottó.** A diák esiny előadásában lettem nyomaít a tehetségnek; de arra még nem ért meg, hogy közölni is lehessen. — † Irjátok meg az órát és a helyet. Ha csak lehet, meg fogok jelenni. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓTÉKONYSÁG.

Stefánia özv. trónörökösne védnöksége alatt álló
FEHÉR KERESZT EGYESÜLET.

Tisztelt Forgó bácsinak.

Köszönettel elismerjük, hogy a **Fehér Kereszt Egyesület** részére, mint a „**Kis Lap**“ szeretett olvasóinak adakozásából befolyt adományt, 20 frtot azaz husz forintot lefizetni méltóztatott.

Midőn nagyrabecsült részvéte és buzditó rokonérzete e nemes nyilvánulásáért mély hálánkat fejezzük ki, egyuttal tisztelettel kérjük, hogy ezt a felebaráti egyesületet továbbra is kegyes figyelmében és pártfogásában részesíteni sziveskedjék.

Maradunk mély tisztelettel

A »Fehér Kereszt Eggesület« nevében
Bpest, 1891. márczius hó 5.

alázatos szolgálói

Tabódy József
alelnök.

Dr. Wayand Géza
pénztárnok.

Nyugta.

26 frt azaz: huszonhat forintból, mely összeget mint a „**Kis Lap**“ kegyes szívű olvasói részéről begyűlt adományt mai napon a „szünidei gyermektelep-egyesület“ javára Forgó bácsitól köszönettel fölvevünk.

Budapest, márczius hó 10. 1891.

Gr. Teleki Géza

a »szünidei gyermektelep-egyesület«
elnöke.

Dr. Szirmay Rikárd
pénztáros.

Az éhező és fázó gyermekek részére:
Szinyey Rózsika 1 frt. Ziperovsky Ilona
1 frt. Herz Pali gyűjtése 7 frt. (Egyes
adakozók: Reinitz Lipótné 1 frt., Rech-
mitzer Sománé 40 kr., Friedmann Ignác
1 frt., Schlesinger Gusztáv 1 frt., Fellner
Soma 1 frt., Herz Rudolfné 2 frt., Feigl
Katalin 20 kr., Szathmáry Mari 20 kr.,
Herz Jenő 10 kr., Herz Pali 10 kr.)
Kohn Ferencz 51 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes ada-
kozókon. Forgó bácsi.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledik. Tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésök e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésöket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára :

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Felévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legczelszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadó hivatalához: Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.